

Únos

Autor: Wicino

„Hej, Leo, řekni jim o tom gangu!“ hulákal Tommy přes celý obývací. „Krucí, to budete koukat, lidi!“ ujíšťoval všechny přítomné.

„Proboha, Tome, vždyť mě pokaždé nutíš, abych to vypravoval. Na každém večírku, znovu a znovu. Stejně tomu nikdo nevěří.“

„Ale jo, věří!“ bránil se Tom. „Podívej, každý se na to už těší. Heleno, že to chcete slyšet?“ obrátil se na atraktivní mladou ženu, kolem které se celý večer motal.

Dívka se nesměle usmála a přikývla.

„A vy ostatní,“ obrátil se Tom k přítomným, „že to chcete slyšet?“

Ozvalo se souhlasné hlášení a mnozí z přítomných pánů přikyvovali.

„Tome, já si nemyslím, že se to dnes hodí, v této společnosti.“

„Jen začnete, synku,“ přidal se pan Gomez, zámožný farmář, kulatý jako soudek.

„Dobrá tedy,“ svolil Leon.

„Bylo to během jednoho velice suchého roku, mnozí z farmářů ho stále ještě proklínají. To léto zapršelo snad dvakrát. Na jaře jsem se vrátil z Tatadzuhty; tehdy jsme tam s přáteli vcelku úspěšně podnikli výpravu za pokladem kapitána Nerennoie.“

Kasina a exkluzivní kluby mě začaly unavovat, tak jsem se rozhodl okusit nějaké dobrodružství, kterých velkoměsto skýtá nespočet. Jeden místní mafiánský boss vypsal odměnu dvě stě tisíc kreditů pro toho, komu se podaří unést jeho dceru a týden ji ukrývat. Řekl jsem si – proč ne?“

„Jak může být někdo taková zrudla, že vybízí k únosu své dcery?“ zeptala se jedna z přítomných dam.

„V tomhle případě se jednalo o prestižní sázku. Zmiňovaný kmotr se domníval, že jeho palác je nedobytný. Naprostou samozřejmostí se zdálo, že nikdo takový pokus nepodnikne. Za prvé: nenechat hlavu gangsterské rodiny vyhrát by bylo víc než jen nemístné – tedy v rámci příslušných společenských kruhů. Za druhé: nečekalo se, že bude mít někdo tu drzost a zkusí to. A za třetí: i kdyby přece jenom někdo byl dost oprsklý a odvážný, nikdy by se mu to nemohlo podařit.“

Boss mohl klidně vztáhnout sázku sám na sebe, ale jistě uznáte, že zapletení jeho dcery, která mimochodem nebyla vůbec žádné nevinátka, do té sázky bylo mnohem stylovější.“

„Leo ale tu drzost měl, vid’?“ vmísil se do toho Tom.

„Tome, prosím, buď tak laskavý a nepřerušuj mě, ano?“

„Promiň, jen pokračuj. Už mlčím – jako hrob!“

„Při všem, co dělám, mi pomáhají dvě věci – první je, že plánuji jen zřídka, jedním spíš instinktivně a druhá, že mám vždycky štěstí – jsem tím pověstný.“

Hned ráno, jakmile jsem se rozhodl, že nabídku přijmu, zavola jsem samotnému nejvyššímu mafiánovi a oznámil mu, že si jdu pro jeho dceru. Do telefonu zněl docela překvapeně. Pár minut po tom, co jsme domluvili, jsem už nejspíš měl na krku polovinu jeho lidí. To jsem přesně potřeboval.

Vylákal jsem je na jedno basketbalové hřiště v poměrně drsné čtvrti. Věděl jsem, že mě mají dostat živého, tak jsem si to s nimi hodlal rozdat zblízka. Přijeli jenom ve čtyřech autech, což mě upřímně zklamalo. Čekal jsem aspoň třicet lidí, ale i šestnáct nebylo k zahoezení.

Začali s jejich typicky vychloubovacími řečmi a chvástáním, načež mě vybídli, abych si to ulehčil a šel s nimi dobrovolně. Všichni nezainteresovaní ‚civilisté‘ se mezitím potichu vytratili. Už se to rozjíždělo a já se začal bavit. Vytáhl jsem jednu ze svých dvou nejlepších šavlí a začal ji leštit. Jsou vyrobené z drápu detena a sekají ocel aniž by se samy tupily.“

„Šavle z deteních drápů?!“ vykřikl jeden z přítomných pánů. „Můžete mi poradit, kde bych takové sehnal? Jsem sběratel.“

„Toho detena jsem sám ulovil asi před sedmi lety, ale to je jiný příběh. Můžu vám doporučit jednoho chlapíka v New Wozubmuře, profesionálního průvodce. Vezme vás na místo, kde se deteni dají lovit.“

„To by bylo skvělé, vždycky jsem –“

„Zmlkni Cedrisi a nepřerušuj pana Warnesse!“ napomenul ho starší muž, zřejmě jeho tchán.

„Kde jsem to skončil? Ach ano! Trochu jsem je tím popudil. Jejich šéf si svlékl sako a se slovy ‚Nechte mi ho, chlapci!‘ se ke mně pomalu blížil. Ušklíbnul jsem se a vytáhl druhou šavli. Chlap se na mě bezhlavě vrhnul, tak jsem jenom nastavil levou zbraň, abych vykryl útok. Málem si usekl ruku. Ty čepele jsou ještě ostřejší, než vypadají. Zhroutil se na zem a pro ten den byl mimo.“

Jeho společníci neváhali a sesypali se na mě. Na to jsem přesně čekal a když byli dostatečně blízko, vytáhl jsem sonický granát. Už dávno jsem si nechal voperovat implantát, který můj sluch před tímto druhem útoků chrání, takže jsem jej klidně použil. Všichni se sesypali jako domečky z karet.

Auta jsem narovnal pěkně k sobě a zatímco se gangsteři sbírali ze země, před nosem jsem jim je zapálil. Metanotoxin, na který jezdili, udělal z aut pořádnou paseku. Mnohem horší, než kdyby místo tohoto plynu používali benzín. Když jsem odcházel, hodil jsem jim k nohám ještě granát s paralyzačním plynem, abych je na zbytek dne vyřadil z provozu. Hodlal jsem si s kmotrem pohrávat ještě o trochu déle.

Zavolal jsem mu tedy znovu a říkám: ‚Vaši lidi jsou zpacifikovaný, pošlete další.‘

Rozzuřil se k nepříčetnosti, začal křičet a slibovat, že prý do večera budu v igelitovém pytli a kdesi cosi.

Vážně mě to pobavilo a tak jsem se rozhodl, že si s nimi ještě trochu pohraji. Připravil jsem slabší nálož a v pravé poledne ji nechal explodovat u zadní brány. Na místo ho za mě dopravilo autíčko na vysílačku. Kolem domu nastal ruch a byl ještě umocněn tím, že jsem zavolal bossovi a k jeho radosti mu sdělil, že stojím uvnitř domu a jdu si pro jeho dceru.

Vrátil jsem se domů a začal pracovat na napíchnutí jednoho z telefonů uvnitř mafianovy rezidence. Když jsem byl hotov, zavolal jsem na policii a sehrál jsem scénu. Podářilo se mi je přesvědčit, že mě unesli a já se dokázal dostat k telefonu a přivolat pomoc.

Pak jsem zavěsil a odstavil napíchnutou linku mimo provoz. Policie to ověřila a skočila mi na špek. Za hodinu už pročešávali vilu od sklepa po střechu. Zavolal jsem svému starému příteli zrovna když museli být detektivové v nejlepším.

„Doufám, že na vás nejsou příliš hrubí,“ popíchnul jsem ho přes telefon. Ani neodpověděl a hned zavěsil. Za pár vteřin mi přišla stručná textová zpráva: ‚Chcípneš, kriples!‘. A tohle byl teprve začátek. Opravdu mě zajímalo, co bude říkat dál.

O něco později, zřejmě když policie odešla, mě hlava organizovaného zločinu poctila telefonátem.

„Prosím.“

„Každej má svou cenu. Dám ti dvakrát tolik, když se na to vykašleš,“ lákal mě boss.

„Nemějte strach, nezavěsím vám. Na vysledování tohohle hovoru budete potřebovat tak tři dny, trochu jsem se připravil.“

Chlapík bez zaváhání pokračoval: „Půl milionu. A můžeš pracovat pro mě. Mám rád lidi, co se nebojí.“

„Vy to stále nechápete, co?“ odpověděl jsem. „Tohle není pro prachy. Je to hra. A já jsem ten, kdo vyhraje. Capisci?“

„Zatím jsi se nedovázil přijít blíž než k plotu. Vopruzovat je jedna věc, ale jak strčíš čumák sem dovnitř, tak jsi na kaši. Pojďme se dohodnout. Nemám teď čas na blbiny.“

„Když nemáte čas, neměl jste vyhlašovat nabídku. Takhle to vypadá, že jeden z nejmocnějších mužů ve městě je zbrklej usmrkanec.“

„OK, svoji šanci jsi dostal. Nejlepší nájemnej vrah na týhle polokouli právě dorazil do města a jde po tobě. Smyčka se utahuje, synku.“

„Tak si dejte pozor, ať se s ní neuškrtnete. Hele, máte ještě něco na srdci, nebo budete už jen fnukat? Protože jestli mi nic nechcete, půjdu si dělat svoji práci. Musím nachystat ještě nějaký překvápko, ale čekejte mě na večeri.“

„Jak chceš. Ale pamatuj si – se mnou si nikdo zahrávat nebude, tím míň nějaký buránek jako ty. Večer mi tvoji hlavu přinesou na stříbrným tácu.“

Zavěsil a já se jen usmál. Už asi přišli na to, že přes armádní satelit mě stopovat nemůžou, na to si může troufnout jen hrstka lidí na celé planetě.

Svoje slovo jsem hodlal dodržet a dostavit se na večeri včas. Předtím jsem však potřeboval nějak uklidnit toho nováčka ve městě, co mě má údajně naservírovat.

Najít ho nebylo těžké, taková legenda jako on nemůže přiletět nepovšimnuta. Zatímco se jel poohlédnout po svém cíli, já jsem ho sledoval autem, tak, aby si mě brzy všimnul. Tahal zrovna informace z nějakého málo významného pouličního práskače, když jeho pohled padl na mě, jak sedím v autě. Zamával jsem mu a usmál se. Přišel chladnokrevně až ke mně.

„Nasedněte,“ řekl jsem mu. „Já mám veškeré informace, které potřebujete. Za správnou cenu můžou být vaše.“

Nasedl a já se rozjel. Skoro okamžitě mi přiložil pistoli k boku a řekl: „Mluv, nebo tě zabiju.“

„OK, hlavně klid,“ povídám mu. „Ten chlap co ho hledáte, se schovává támhle v tom hotelu, odtud je vidět na okno jeho pokoje.“

Profesionální vrah se podíval na okno a z druhé strany jsem mu já poslal ránu pěstí.

„Kecal jsem, ten chlap sedí vedle vás.“

Potřeboval jsem jeho tvář co nejmíň zdevastovanou, abych si mohl udělat kvalitní masku. Proto jsem mu uštědřil už jen dvě rány do břicha a vzal si jeho zbraň.

Když bylo moje přestrojení perfektní, vzal jsem jeho telefon a zavolal zákazníkovi, že cíl je zlikvidován. Chtěl, abych mu v pytli přivezl hlavu „toho hajzla“, tak jsem to holt udělal. Už jsem se účastnil horších věcí.

Na sedmou už jsem mířil v pronajatém autě k rezidenci bosse. Strážé u brány mě jen poplácaly po zádech a gorily u dveří byly velice zdvořilé. Prohledali mě, odevzdal jsem jim zbraň a ukázal obsah pytle. Byli spokojeni. Pistoli na jeho dně už neviděli. Prošel jsem do jídelny, až ke stolu, usmál se na mafiánovu dceru a na prázdný tác jsem položil hlavu. Pomalu jsem ji otočil obličejem ke kmotrovi a pobaveně sledoval, jak zbledl. Vytáhl jsem pistoli, střílel ho do ramene, pak jsem oddělal čtyři gorily v místnosti, namířil na dívku kterou jsem měl unést a řekl: „Jdeme, dámo.“

Sundal jsem si masku a chytil svojí levačkou dívku za pravou ruku, kterou jsem ji zkroutil za záda. Volnou rukou jsem ji namířil pistoli na hlavu a otočil se ke dveřím, kudy zrovna dovnitř nabíhaly posily.

„Odhod'te zbraně, nebo si ji budete seškrabovat ze stropu,“ neodpustil jsem si.

Chlapci po krátkém váhání poslechli a já jsem zastřelil jednoho, který se ke mně plížil zezadu. Pak jsem mafiánskou dceru vytáhl do garáže a ke dveřím jsem nasunul těžký regál. Nastartoval jsem auto a poslal ven z garáže prázdné. Gangsteři venku ihned spustili palbu na kola, ale to už jsem i s Vanessou – tak se jmenovala – opouštěl garáž ventilačkou na střechu.

Přebil jsem zbraň a postřílel strážé vzadu na zahradě. V tom zmatku si nás nikdo nevšiml. Až jsem se divil, jak se mnou Vanessa spolupracovala. Proběhli jsme až k plotu, přelezli ho a zmizeli.“

„A co bylo dál?“ zeptal se Cedris, když se Leon na dlouho odmlčel. „Tohle přece ještě není konec, ne?“

„Jo, to je všechno,“ řekl Warness.

„Jak to? Jak to dopadlo s Vanessou? Vyhrál jste odměnu? Neměl jste pak problémy s mafii?“ vyzvídala se jedna z přítomných dam.

„No,“ protahoval Leon, „odletěl jsem s ní na měsíc na jeden zapadlý ostrůvek v tropech. Byla to prima dovolená.“

„A dali jste se dohromady?“ zeptal se Cedris.

„Po měsíci ji to omrzelo a vrátila se domů. Bossovi jsem po ní vzkázal své srdečné pozdravy a prosbu, aby mou odměnu vyplatil jí.“

„Pěkný příběh,“ pochválil Leona jeden z pánů. „Jenom trochu přitažený za vlasy.“

„Vidíš,“ obrátil se Leon na Tommyho. „Říkal jsem ti, že nebudou věřit.“

„Ať už je to, co jste tu vypravoval, pravda či lež, pane Warnessi, zasloužíte si, abychom si připili na vaše zdraví,“ přerušil pan Gomez Toma ještě dřív, než stihl otevřít pusku.

„Na Leona Warnesse!“

V tom okamžiku se rozrazily dveře a dovnitř vstoupil starší pán s hůlkou, doprovázen dvěma urostlými chlapíky.

Leon se otočil a když se muži podíval do tváře, nevyzpytatelně se usmál.

„Odpusťte, že tak hrubě přerušuji vaši zábavu, přátelé,“ omlouval se nově příchozí. „Jsem Don Castillo a přišel jsem za panem Warnessem. Máme spolu nějaký nedokončený obchod.“

Společnost rázem ztuhla. Leon pomalu došel až ke Castillovi a zastavil se dva metry před ním.

„Mám pro tebe práci, synku,“ řekl Castillo. Vzal Leona kolem ramen, poplácal ho po zádech a oba odešli.

„Tak ona to byla všechno pravda,“ vypravil ze sebe bledý Tom, když ztěžka dosedl do křesla.